

7.Sygn. akt X K 170/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 grudnia 2023 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie X Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Tomasz Trębicki

Protokolant: Sabina Leśkiewicz, Alicja Błazińska

bez udziału Prokuratora

po rozpoznaniu w W. na rozprawie w dniach 25 kwietnia, 20 czerwca, 12 września oraz 21 listopada 2023 roku sprawy

M. S. (S.)

syna J. i J. z domu H. – L.

urodzonego (...) w W.

PESEL (...)

oskarżonego o to, że:

1. ***W dniu 17 kwietnia 2021 roku w W. przy ul. (...) znieważył funkcjonariusza Policji (...) w W., st. post. P. K., podczas i w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych podczas interwencji, w ten sposób, że używał w stosunku do ww. funkcjonariusza Policji słów wulgarnych powszechnie uznawanych za obelżywe,***

tj. o czyn z art. 226 § 1 k.k.

2. ***W dniu 17 kwietnia 2021 roku w W. przy ul. (...) groził pobiciem funkcjonariuszowi Policji (...) w W., st. post. P. K., przy czym groźby te wzbudziły u pokrzywdzonego uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione,***

tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k.

3. ***W dniu 17 kwietnia 2021 roku w W. przy ul. (...) podczas interwencji stosował groźbę bezprawną pobicia w celu zmuszenia funkcjonariusza Policji post. W. R. [R.] do zaniechania prawnej czynności służbowej, tj., odstąpienia od czynności legitymowania w związku z popełnionym wykroczeniem z art. 116 § 1 k. w. w związku z § 2 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 marca 2021 roku z późniejszymi zmianami,***

tj. o czyn z art. 224 § 2 k.k.

przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w oparciu o przepisy obowiązujące w dacie popełnienia zarzucanego czynu

orzeka:

- oskarżonego **M. S.** uznaje za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu w pkt. 1 i za to na podstawie art. 226 § 1 k.k. skazuje go i wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin miesięcznie;
- oskarżonego **M. S.** uniewinnia od popełnienia czynu zarzuconego mu w pkt. 2;
- oskarżonego **M. S.** uznaje za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu w pkt. 3 i za to na podstawie art. 224 § 2 k.k. skazuje go, zaś na podstawie art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 37a § 1 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin miesięcznie;
- na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeczone wobec oskarżonego **M. S.** w punktach 1 i 3 kary ograniczenia wolności łączy i wymierza mu karę łączną 1 (jednego) roku i 1 (jednego) miesiąca ograniczenia wolności, polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin miesięcznie;
- na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej ograniczenia wolności zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności, tj. zatrzymania w sprawie od 17 kwietnia 2021 roku godz. 19:34 do 18 kwietnia 2021 roku godz. 16:13 tj. w łącznym wymiarze jednego dnia, przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm dniom kary ograniczenia wolności;
- na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 300 (trzysta) złotych tytułem opłaty oraz kwotę 2.396,70 zł (dwa tysiące trzysta dziewięćdziesiąt sześć złotych 70/100) złotych, tytułem kosztów postępowania.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE			
Formularz UK 1	Sygnatura akt	X K 170/23	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie			

do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
1.1. Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	M. S.	<p>1. W dniu 17 kwietnia 2021 roku w W. przy ul. (...) znieważył funkcjonariusza Policji (...)w W., st. post. P. K., podczas i w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych podczas interwencji, w ten sposób, że używał w stosunku do ww. funkcjonariusza Policji słów wulgarnych powszechnie uznawanych za obelżywe,</p> <p>tj. o czyn z art. 226 § 1 k.k.</p> <p>3. W dniu 17 kwietnia 2021 roku w W. przy ul. (...) podczas interwencji stosował groźbę bezprawną pobicia w celu zmuszenia funkcjonariusza Policji post. W. R. do zaniechania prawnej czynności służbowej, tj., odstąpienia od czynności legitymowania w związku z popełnionym wykroczeniem z art. 116 § 1 k. w. w związku z § 2 Rozporządzenia Rady</p>	

		Ministrów z dnia 19 marca 2021 roku z późniejszymi zmianami, tj. o czyn z art. 224 § 2 k.k.	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
<p>- 17 kwietnia 2021 r. na Pl. (...) w W. odbywało się zgromadzenie publiczne osób sprzeciwiających się obostrzeniom związanym z pandemią koronawirusa;</p> <p>- ok. godz. 19.30 policjanci W. R. i A. S. podjęli interwencję wobec mężczyzny którym później okazał się być oskarżony M. S.;</p> <p>- przyczyną interwencji było niezastosowanie się do obowiązku zakrywania w miejscach publicznych nosa i ust;</p>	wyjaśnienia oskarżonego	192-195	
zeznania świadka P. K.	217-219, 11v		
zeznania świadka W. R.	219-221, 7v-8v, 35		
zeznania świadka A. S.	221-222, 5v		
nagrania wideo			
<p>- od pierwszych chwil interwencji oskarżony przyjął postawę konfrontacyjną;</p> <p>- po podjęciu czynności przez policjantów oskarżony odmówił wylegitymowania się,</p>	zeznania świadka P. K.	217-219, 11v	

twierdził że policja nie ma prawa go legitymować, kwestionował także obowiązek prawny zasłaniania ust i nosa;

- interwencja policji spowodowała zainteresowanie innych osób które były na pl. (...), które przyglądały się i przysłuchiwały zdarzeniom z udziałem oskarżonego;

- pośród osób obserwujących były także osoby nagrywające zdarzenie oraz prowadzące transmisję na żywo za pośrednictwem mediów społecznościowych;

- oskarżony rozpoczął monolog skierowany w części do policjantów, a w części do osób postronnych które były na miejscu;

- oskarżony poruszał się, odwracał, zaś policjanci (tak wyżej wymienieni jak i inni ich asekurowujący) swoimi ciałami zabezpieczali miejsce;

- do wcześniej interweniujących policjantów dołączył dowodzący P. K.

- oskarżony w trakcie monologu powiedział do P. K. "jesteś tępym, jesteś psem, bandytą w mundurze", a także zagroził mu że "jakbyś nie miał munduru, to bym się z tobą policzył";

<ul style="list-style-type: none"> - do policjanta W. R. oskarżony powiedział "jeszcze raz manie dotkniesz to ci przywalę" - wyżej wymienione słowa skierowane do policjantów skutkowały podjęciem decyzji o zatrzymaniu oskarżonego; 			
zeznania świadka W. R.	219-221, 7v-8v, 35		
zeznania świadka A. S.	221-222, 5v		
nagrania wideo	31		
częściowo zeznania świadka K. D.	236-238		
częściowo zeznania świadka J. J. (3)	250-251		
<ul style="list-style-type: none"> - oskarżony nie jest chory psychicznie - nie jest osobą upośledzoną umysłowo - poczytalność oskarżonego w czasie czynu nie była zniesiona lub ograniczona - u oskarżonego rozpoznano osobowość paranoiczną 	opinia sądowo psychologiczna	- 80-84	
opinia sądowo psychiatryczna	52-54, 85--86		
- oskarżony nie był dotychczas karany	KRK	246	

1.2. Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.	M. S.	2. W dniu 17 kwietnia 2021 roku w W. przy ul. (...) groził pobiciem funkcjonariuszowi Policji (...) w W., st. post. P. K., przy czym groźby te wzbudziły u pokrzywdzonego uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k.	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
- wzbudzenie obawy spełnienia groźby pobicia P. K. przez oskarżonego	jak w 1.1.1.		
2. OCena DOWODÓW			
2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.1	wyjaśnienia oskarżonego	Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego za częściowo wiarygodne tj. w zakresie jego obecności na pl. (...), faktu legitymowania,	

		<p>sporu z policjantami oraz jego zatrzymania.</p> <p>W tej części wyjaśnienia są zbieżne z pozostałym materiałem dowodowym uznany za wiarygodny.</p>
<p>zeznania świadka P. K.</p>	<p>Sąd uznał zeznania świadka za wiarygodne. Depozycje świadka są spójne, logiczne i zbieżne z pozostałym wiarygodnym materiałem dowodowy. Sąd nie znalazł podstaw aby wiarygodność świadka kwestionować.</p> <p>Pewne różnice w szczegółach opisu przebiegu zdarzenia, pomiędzy zeznaniami świadka w porównaniu z zeznaniami innych osób, są w ocenie Sądu drugorzędne, wynikały z dynamicznego przebiegu zdarzenia i nie mają wpływu na całokształt oceny zeznań świadka</p>	
<p>zeznania świadka W. R.</p>	<p>Sąd uznał zeznania świadka za wiarygodne. Depozycje świadka są spójne, logiczne i zbieżne z pozostałym wiarygodnym materiałem dowodowy. Sąd nie znalazł podstaw aby wiarygodność świadka kwestionować.</p> <p>Pewne różnice w szczegółach opisu przebiegu zdarzenia, pomiędzy zeznaniami świadka w porównaniu z zeznaniami innych osób, są w ocenie Sądu drugorzędne, wynikały z</p>	

	dynamicznego przebiegu zdarzenia i nie mają wpływu na całokształt oceny zeznań świadka	
częściowo zeznania świadka J. J. (3)	Sąd uznał zeznania świadka za wiarygodne w części. Depozycje świadka są spójne, i logiczne, lecz niepełne. Równocześnie świadek wskazuje, że on osobiście nie ma wiedzy odnośnie elementów stanu faktycznego które ustalone zostały za pośrednictwem innych dowodów. Sąd nie znalazł podstaw aby wiarygodność świadka kwestionować. Sąd nie znalazł podstaw aby wiarygodność świadka kwestionować co do zasady.	
częściowo zeznania świadka K. D.	Sąd uznał zeznania świadka za wiarygodne w części. Depozycje świadka są spójne, i logiczne, lecz niepełne. Sąd nie znalazł podstaw aby wiarygodność świadka kwestionować. Sąd nie znalazł podstaw aby wiarygodność świadka kwestionować co do zasady. W odróżnieniu od świadka M. M. (omówione poniżej) świadek stara się przedstawić opis zdarzeń które miały miejsce, z jego perspektywy, bez ich oceny i prezentacji własnych poglądów.	
nagrania wideo	Materiał obiektywny, nienoszący cech przerobienia, montażu, podłożenia głosu czy innej ingerencji.	

	Niekwestionowany przez strony.	
opinia sądowo psychiatryczna	Opinia sporządzona przez osoby posiadające stosowną wiedzę specjalistyczną, spójna i logiczna. Niekwestionowana przez strony.	
opinia sądowo - psychologiczna	Opinia sporządzona przez osoby posiadające stosowną wiedzę specjalistyczną, spójna i logiczna. Niekwestionowana przez strony.	
KRK	Dokument urzędowy. Niekwestionowany przez strony.	
zeznania świadka A. S.	Sąd uznał zeznania świadka za wiarygodne. Depozycje świadka są spójne, logiczne i zbieżne z pozostałym wiarygodnym materiałem dowodowy. Sąd nie znalazł podstaw aby wiarygodność świadka kwestionować. Pewne różnice w szczegółach opisu przebiegu zdarzenia, pomiędzy zeznaniami świadka w porównaniu z zeznaniami innych osób, są w ocenie Sądu drugorzędne, wynikały z dynamicznego przebiegu zdarzenia i nie mają wpływu na całokształt oceny zeznań świadka	

<p>2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
1.1.1	wyjaśnienia oskarżonego	<p>Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego za niewiarygodne w części w której nie przyznaje się on do użycia wobec policjantów grózb i ich znieważania, a także co do zachowania policjantów w toku wydarzeń objętych aktem oskarżenia.</p> <p>Sąd zwrócił uwagę, że wyjaśnienia oskarżonego, ich treść oraz sposób wypowiedzania się, odpowiadają zdiagnozowanej w opinii psychologicznej osobowości paranoicznej. Oskarżony nie jest w stanie oddzielić faktów od ich ocen, a także przekłada swoje postrzeganie świata na sytuacje które się wydarzyły i nie umie dokonać krytycznej oceny własnego zachowania.</p> <p>Na krytyczną ocenę depozycji oskarżonego musi mieć wpływ także sposób wypowiedzania się oskarżonego, fakt nadawania uczestnikom wydarzeń które opisuje imion postaci historycznej</p>	

		(Czyngis-chana), czy przyrównywanie spokojnej, co widoczne jest na nagraniu, interwencji do działań bojówek SS i SA w Niemczech w latach 30ych.
zeznania świadka M. M. (2)	<p>Zeznania świadka Sąd uznał za nieprzydatne dla poczynienia ustaleń faktycznych.</p> <p>Świadek wskazał, że był naocznym obserwatorem jedynie części wydarzeń, nadto sam wskazał, że zdarzenie obserwował z dystansu. Podobnie jak świadek M. M. także ten świadek łączy w swych wypowiedziach fakty z ich oceną oraz swymi poglądami.</p>	
zeznania świadka M. M. (3)	<p>Zeznania świadka Sąd uznał nie tyle za niewiarygodne czy z gołą fałszywe, co nieprzydatne do poczynienia ustaleń faktycznych.</p> <p>Sposób formułowania wypowiedzi przez świadka jednoznacznie wskazuje, że świadek dokonuje nie tyle opisu wydarzeń, co ich oceny przez pryzmat swoich poglądów. Jakkolwiek opis wydarzeń przedstawiany przez świadka jest w części zbieżny z innymi dowodami jednakże równocześnie świadek łączy swoje wypowiedzi z ocenami zachowania osób uczestniczących w</p>	

	<p>zdarzeniach i swoimi poglądami społeczno - politycznymi. Nadto konfrontacyjna wobec Sądu postawa świadka utrudnia ocenę prawdziwości jego depozycji.</p>		
<p>3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU</p>			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	1	M. S.
<p>Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej</p>			
<p>Zgodnie z art. 226 § 1 k.k. kto znieważa funkcjonariusza publicznego lub osobę do pomocy mu przybraną, podczas i w związku z pełnieniem obowiązków służbowych, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku. Czynność sprawcza polega na znieważaniu. Przepis ten chroni godność i powagę funkcjonariusza lub osoby do pomocy mu przybranej, a także powagę organu, który reprezentuje. Przesłębstwo to ma charakter formalny,</p>			

bowiem do realizacji jego znamion nie jest konieczne wystąpienie żadnego skutku. Przestępstwo to można popełnić zarówno w zamiarze bezpośrednim jak i ewentualnym. Funkcjonariuszem publicznym zgodnie z definicją zawartą w art. 115 § 13 pkt. 7 k.k. jest funkcjonariusz organu powołanego do ochrony bezpieczeństwa publicznego. Działanie przestępne musi być popełnione podczas i w związku z pełnieniem obowiązków służbowych.

W przedmiotowej sprawie oskarżony, używając podczas czynności legitymowania przez policjantów, będących funkcjonariuszami Policji na służbie, słów powszechnie uważanych za obelżywe, wymienionych w opisie stanu faktycznego, znieważył ich. Działanie to miało miejsce podczas i w związku z pełnieniem obowiązków służbowych przez owych funkcjonariuszy, bowiem doszło do niego na skutek podejmowania czynności legitymowania, do którego Policjanci są uprawnieni na mocy art. 15 ust. 1 pkt. 1 ustawy o Policji, a która to czynności spowodowała u oskarżonego stan wysokiego napięcia emocjonalnego, co w ocenie Sądu wynika z jego cech osobowości.

<p>Oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim, bowiem miał świadomość, iż słowa używane w stosunku do Policjantów są w odczuciu powszechnym uznane za nieprzyzwoite i mające cechy znieważenia. Zachowanie oskarżonego w ocenie Sądu zrealizowało znamiona przestępstwa z art. 226 § 1 k.k.</p>			
#	<p>3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem</p>	3	M. S.
<p>Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej</p>			
<p>Drugi z przypisanych oskarżonemu czynów, tj. przestępstwo z art. 224 § 2 k.k., od strony przedmiotowej polega na używaniu przemocy lub groźby bezprawnej wobec funkcjonariusza publicznego lub osoby przybranej mu do pomocy w celu zmuszenia do przedsięwzięcia lub zaniechania prawnej czynności służbowej. Dobrem chronionym przez niniejszy przepis, obok wolności wyboru postępowania funkcjonariusza publicznego oraz osoby przybranej mu do pomocy, jest prawidłowe funkcjonowanie instytucji</p>			

państwowych, samorządowych i międzynarodowych. Jest to przestępstwo umyślne, które można popełnić działając wyłącznie z zamiarem bezpośrednim.

W ocenie Sądu zachowanie oskarżonego wyczerpywało także znamiona czynu z art. 224 § 2 k.k. Oskarżony użył groźby pobicia (uderzenia czy „policzenia się”) chcąc aby funkcjonariusz policji odstąpił od czynności którą przeprowadzał tj. legitymowania osoby podejrzanej o popełnienie wykroczenia.

Wbrew twierdzeniom oskarżonego nie można przyjąć w żadnym wypadku aby działanie takie było usprawiedliwione okolicznościami, zachowaniem samych policjantów, a w szczególności by stanowiło jakiś rodzaj obrony koniecznej. Równocześnie zwrócić należy uwagę, że w odróżnieniu od czynu z art. 190 § 1 k.k. – omówionego poniżej – dla bytu czynu z art. 224 § 2 k.k. ustawodawca nie wymaga aby użyta groźba wzbudziła u pokrzywdzonego obawę spełnienia. Ustawodawca celowo tak skonstruował tenże przepis. Celem takiej konstrukcji było zapewnienie ochrony funkcjonariusza przed groźbami, ze strony osób

wobec których podejmują czynności urzędowe, i które chciałby aby czynności tej zaniechały czy też niezasadnie podjęły. Ochronie takiej funkcjonariusz podlega także wtedy gdy groźba jest gołosłowna albo w świetle okoliczności w jakich została wypowiedziana wiadomym jest że prawdopodobieństwo jej realizacji jest znikome.

Reasumując, Sąd uznał że groźby użycia siły (pobicia) wypowiedziane przez oskarżonego wobec W. R. z zamiarem aby ten odstąpił od czynności służbowych, wyczerpuje znamiona występkę określonego w art. 224 § 2 k.k.

#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach warunkowego umorzenia postępowania			

#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie	2	M. S.
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
Zgodnie z art. 190 § 1 k.k. Kto grozi innej osobie popełnieniem przestępstwa na jej szkodę lub na szkodę osoby dla niej najbliższej, jeżeli groźba wzbudza w osobie, do której została skierowana lub której dotyczy, uzasadnioną obawę, że będzie spełniona, podlega karze pozbawienia wolności do lat 3. Przedmiotem ochrony w określeniu typu czynu zabronionego z art. 190 § 1 jest wolność człowieka od obawy popełnienia przestępstwa na jego szkodę lub szkodę osoby mu najbliższej. W przepisie tym chronione jest więc poczucie bezpieczeństwa jednostki. Treścią groźby musi być zapowiedź popełnienia przestępstwa, a więc czynu bezprawnego i karalnego. Nie jest więc groźbą karalną stwierdzenie, że w obronie			

swojego prawa użyje się wobec innej osoby wszystkich koniecznych do obrony środków. Groźba tym się różni od ostrzeżenia, że groźący daje do zrozumienia, iż przestępstwo popełni sam albo popełni je inna osoba, na której postępowanie ma wpływ. (A. Zoll [w:] Kodeks karny. Część szczególna. Tom II. Część I. Komentarz do art. 117-211a, red. W. Wróbel, Warszawa 2017, art. 190.)

Orzecznictwo wskazuje, że Nie jest konieczne, aby groźący miał w rzeczywistości zamiar zrealizowania groźby. Wystarczy, że treść groźby zostaje przekazana zagrożonemu. (wyrok SN z 3.04.2008 r., IV KK 471/07) Jednocześnie wskazuje się, że przestępstwem jest zagrożenie innej osobie, pod warunkiem że groźba wzbudza u adresata (osoby, której dotyczy) **uzasadnioną** obawę, że zostanie spełniona. Ocena taka musi uwzględniać kryteria **obiektywne** i **subiektywne**. Należy badać, czy groźby sformułowane przez sprawcę są na tyle poważne i zostały w taki sposób wyrażone, że każdy rozsądny człowiek bałby się ich spełnienia. Nie można jednak abstrahować od subiektywnych odczuć pokrzywdzonego, których ocena musi uwzględniać

jego osobowość, stan psychiki, intelektu (por. wyrok SA w Łodzi z 30.07.2013 r., II AKa 125/13, LEX nr 1363273).

Jeśli chodzi to o obiektywne, niezależne od samego pokrzywdzonego, okoliczności, to „Uzasadniona obawa, w konstrukcji przepisu art. 190 § 1 k.k., jest tym elementem, który pozwala ująć i zweryfikować, czy subiektywna odczucie obawy pokrzywdzonego co do spełnienia groźby miało obiektywne (uzasadnione) podstawy.

Nie wystarczy zatem to, że pokrzywdzony oświadczy, iż obawiał się spełnienia groźby; konieczne jest bowiem dokonanie oceny, czy jego przekonanie miało obiektywne podstawy w ustalonych okolicznościach.

Obiektywizacja podstawy wymaga zaś oceny w oparciu zarówno o osobowość pokrzywdzonego, jak i okoliczności, które pozwalają stwierdzić, że każdy przeciętny człowiek o podobnej osobowości, cechach psychiki, intelektu co pokrzywdzony, w ustalonych okolicznościach, uwzględniając także wcześniejsze ewentualne relacje pomiędzy oskarżonym a pokrzywdzonym,

towarzyszące wypowiedziom zachowania, uznałby groźbę za rzeczywistą i wzbudzającą obawę jej spełnienia”. (Sąd Najwyższy w wyroku z 6.04.2017 r., V KK 372/16, LEX nr 2284206)

Przekładając powyższe rozważania teoretyczne na okoliczności niniejszej sprawy należy wskazać, że słowa wypowiedziane przez oskarżonego wobec funkcjonariusza policji P. K. formalnie mogłyby stanowić groźbę w rozumieniu art. 190 § 1 k.k. Użycie wobec niego słów "jakbyś nie miał munduru, to bym się z tobą policzył" mogło być odczytane jako groźba uderzenia, pobicia czy też innego zachowania mającego być „rozliczeniem” się z adresatem tych słów. Subiektywnie wypowiedziane słowa mogły wzbudzić u pokrzywdzonego obawę spełnienia. Rozważyć jednak należy czy obiektywnie słowa te, wypowiedziane w tym miejscu, przez daną osobę, wobec konkretnego adresata, winny wzbudzić u tego ostatniego obawę spełnienia.

W ocenie Sądu, obiektywne przesłanki spełnienia groźby nie zaistniały. Na powyższe wskazują następujące okoliczności: Z samych słów oskarżonego

jednoznacznie wynika, że do „policzenia” się miałoby dojść, gdyby pokrzywdzony nie był w mundurze, a wówczas był. To oznacza, że ewentualnie oskarżony musiałby pokrzywdzonego odnaleźć poza służbą i wówczas czynu przestępnego na jego szkodę się dopuścić. W realiach anonimowości policjantów, w wielkim mieście, jest to skrajnie mało prawdopodobne. Jeśli ewentualnie do owego „policzenia się” miało by dojść na miejscu, to zwrócić należy uwagę, że sytuacja wydarzyła się w miejscu publicznym, pokrzywdzonemu asystowało co najmniej czterech innych policjantów, oskarżony nie był wobec policjantów fizycznie agresywny, a jedynie intensywny werbalnie. Nadto oskarżony miał na dzień czynu lat ponad 58, a jego wygląd fizyczny nie wskazywał aby był on osobą szczególnie wysportowaną, silną czy skora do użycia siły fizycznej.

Te wszystkie argumenty uzasadniają w ocenie Sądu, przyjęcie że w sprawie niniejszej brak jest owej obiektywnej obawy spełniania gróźb skierowanych wobec pokrzywdzonego. Z tego też względu oskarżony swym zachowaniem nie wypełnił znamion

występku z art. 190 § 1 k.k., i z tego zarzutu Sąd oskarżonego uniewinnił.			
4. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
M. S.	1	1.1.1	<p>Zgromadzony materiał dowodowy pozwala stwierdzić, że czyn jakiego dopuścił się oskarżony jest przestępstwem z art. 226 § 1 k.k.</p> <p>Czyn zagrożony jest karą grzywny, ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku (tj. od jednego miesiąca)</p> <p>Okolicznością łagodzącą była dotychczasowa niekaralność oskarżonego. Jak również niewysoki stopień winy oraz społecznej szkodliwości czynu, jak też nieznaczna intensywność nagannego zachowania oskarżonego.</p> <p>Jako okoliczność obciążającą Sąd uznał publiczne działanie sprawcy, a także brak jakiegokolwiek skruchy czy zrozumienia naganności swojego zachowania.</p> <p>Mając na uwadze całokształt okoliczności</p>

			<p>sprawy, a także wskazane okoliczności łagodzące i obciążające Sąd wymierzył oskarżonemu za ten czyn karę 6 miesięcy ograniczenia wolności polegająca na wykonywaniu kontrolowanych prac na cele społeczne w wymiarze 30 godzin miesięcznie.</p>
M. S.	3	1.1.1.	<p>Zgromadzony materiał dowodowy pozwala stwierdzić, że czyn jakiego dopuścił się oskarżony jest przestępstwem z art. 224 § 2 k.k.</p> <p>Czyn zagrożony jest karą pozbawienia wolności do lat trzech (tj. od jednego miesiąca)</p> <p>Sąd wziął pod uwagę wskazane wyżej okoliczności łagodzące i obciążające.</p> <p>Mając na uwadze całokształt okoliczności sprawy, a także wskazane okoliczności łagodzące i obciążające Sąd wymierzył oskarżonemu za ten czyn karę 1 roku ograniczenia wolności polegająca na wykonywaniu kontrolowanych prac na cele społeczne w wymiarze 30 godzin miesięcznie.</p>
M. S.	4		<p>Sąd połączył tożsame rodzajowo kary jednostkowe i wymierzył oskarżonemu karę łączną 1 roku i 1 miesiąca ograniczenia wolności.</p>

			<p>Zgonie z art. 86 § 1 k.k. Sąd wymierza karę łączną w granicach powyżej najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy.</p> <p>W sprawie niniejszej Sąd władny był zatem wymierzyć karę łączną ograniczenia wolności w wymiarze od 1 roku i 1 miesiąca do 1 roku i 6 miesięcy.</p> <p>Mając na uwadze tożsamość miejsca i czasu obu czynów oraz zbieżność działania oskarżonego, a także podobieństwo rodzajowe obu przestępstw Sąd uznał, że zasadnym jest wymierzenie kary łącznej w minimalnym przewidzianym ustawowo wymiarze 1 roku i 1 miesiąca ograniczenia wolności i ustalił że kara polegać będzie na wykonywaniu kontrolowanych prac na cele społeczne w wymiarze 30 godzin miesięcznie.</p>
5.	Inne ROZSTRZYGNIĘCIA Zawarte w WYROKU		
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
M. S.	5	1.1.1.	Oskarżony był zatrzymany w sprawie niniejszej a od dnia 17.04.2021 r. godz. 19:34 do dnia 18.04.2021 r. godz. 16:13 to jest na

		okres nie większy niż 24 godziny i z tego względu okres ten w wymiarze jednego dnia zaliczono na poczet kary ograniczenia wolności, zgodnie z regulacją art. 63 § 1 k.k. Sąd przyjął, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm dniom kary ograniczenia wolności.
6. inne zagadnienia		
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę		
7. KOsztu procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6	Zgodnie z art. 627 k.p.k. wobec wydania wyroku skazującego należało orzec o poniesieniu przez oskarżonego kosztów procesu w łącznej kwocie 2.396,70 zł, na co złożyły się wydatki faktycznie poniesione	

przez Skarb Państwa, w tym te w postpowaniu przygotowawczym, w tym koszty opinii, na kwotę łączną 1.806,94 zł oraz wydatki w toku postępowania Sądowego w sprawie, w tym koszt wywiadu kuratora (175,24 zł) i zwrot kosztów stawiennictwa świadka (394,52 zł), a nadto wydatki ryczałtowe za doręczenia oraz uzyskanie informacji o karalności (na etapie postępowania przygotowawczego).

Nadto obciążono oskarżonego opłatą ustaloną zgodnie z ustawą o opłatach w sprawach karnych w związku z orzeczoną karą ograniczenia wolności 300 zł.

7. Podpis